

Afrikaans – Afrikaans

Wat is moontlik...

Deur John Shortell
Kopiereg © 2004 tot 20 21

Dit is 'n verhaal wat u sal verbaas en u selfs sukkel om te aanvaar wat werklik gebeur het. As jy 'n ervaar " wonderwerk soos " self gebeurtenis , of was getuie van een , nou weet jy jy is nie alleen nie en dit 's ok om daaroor te praat. Baie van hierdie wonderwerke gebeur en mense verwerp dit as gevolg van die gesindheid van die mense rondom hulle. Ek was geseënd met 'n moeder wat in wonderwerke geglo het en dit in my bevorder het.

Dit is nie net 'n storie nie, dit is 'n geleentheid vir u om te leer dat alles moontlik is in u eie lewe. Deur die verhaal sal ek praat oor wat ek geleer het en hoe ek hierdie vaardighede , wat ek glo ons almal het, kan oefen en ontwikkel .

Ek het nie net geraai wat nodig is nie , alhoewel ek vroeg in my lewe vertrou het op wat ek intuïtief geweet het, en ek het op 28 -jarige ouderdom aktief begin oefen , oefen en ontwikkel om hierdie verhaal nie net moontlik te maak nie , maar miskien, miskien, selfs onvermydelik . My bedoeling is om jou te wys dat jy hierdie vaardighede kan aanleer en verandering in jou lewe kan skep, ongeag die omstandighede waarin jy jou bevind .

As u belangstel om weer beheer oor u lewe en omstandighede te kry, lees dan verder en kontak my, sodat ons die proses ook vir u kan begin. As u alreeds in beheer is van alles en dit vir u glad is, is u soos ek. Ek het niks gesoek soos wat ek hier aanbied nie , want ek was reeds suksesvol en het al in my lewe kleiner wonderwerke geskep. Wat ek besef het, is dat dit wat ek op 28 -jarige ouderdom aangebied het, my in staat gestel het om ander maklik te leer om presies te doen wat ek doen. In 'n groot deel van my lewe sou ek hieroor met ander praat, en hulle was nie op 'n plek wat hulle aanvaar of verstaan waaroor ek deel nie. Dit is miskien jy ook. By sommige van ons is ons les om beter te word om dit wat ons reeds weet, met ander te deel. Vir die eerste keer dat u hierdie inligting self leer, is dit die prioriteit .

Wat dit ookal vir u is, ek verseker u dat daar waarde vir u is, selfs al is dit net om die ys te breek dat dinge wat ons gedink het onmoontlik is, in werklikheid moontlik is en selfs waarskynlik kan word ...

Die storie is dat ek aan die slaap geraak het aan die stuur van my motor en vasgeloop het op 'n paal. Die aand beland ek in die waakeenheid en die mediese personeel het nie verwag dat ek die nag sou oorleef nie. Die volgende dag wou ek 1,5 van my longe en 'n paar ander organe uithaal ... 2.5 dae later stap ek uit die hospitaal sonder 'n operasie.

So... ..

Wat is moontlik wanneer

- Ek ken my eie doel
- Ek vertrou myself tot op die punt dat ek bereid is om my passie te volg en my hart begeer, en ek waardeer my eie sensitiwiteit en inspirasie

Lewe voor die motorongeluk

Vir my hele lewe het ek geweet ek sou om mense te help om hulself en hul innerlike intuïsie vertrou. Ek het 'n onderneming begin om mense te leer waar hulle vandaan kom, waarheen hulle op pad is en waarom hulle hier is, en hulself geestelik verstaan. Ek het hierdie deeltydse opleiding sedert 1987 gegee .

In plaas daarvan om hierdie geestelike onderneming te laat groei, het ek my aandag afgelei en 'n ander onderneming begin .

Toe my besigheid groei en regtig begin, was dit omdat ek daarop gefokus was om mense met hul gesondheid te help terwyl ek hard aan my eie gesondheid werk. Ek het ongelooflik kragtige voedingsaanvullings geneem en my resultate (wat moontlik as gevolg van hierdie aanvullings was) met almal gedeel .

Dit was asof ek in my liggaam begin verander het nadat ek hierdie aanvullings begin gebruik het. Ek het lank gelede geleer dat iemand aanvullings neem, en hulle sien geen verskil nie, maar die aanvullings is moontlik onvoldoende vir die behoeftes van die persoon. Kyk mense se lewens verander, en sien ing hulle verskyn om hul gesondheid en ontslae te herwin ding hulself van die pyn, wat hulle aan gekom het aanvaar eenvoudig, is baie inspirerend vir my. Ek het die grootste deel van my lewe in pyn deurgebring, en niemand kon 'n paar eenvoudige waarhede verduidelik nie, dat toe ek dit implementeer, 'n groot verskil aan my gesondheid gemaak het. Dit was toe dat ek baie gefokus was op die hulp van wie ooit die hulp wou hê.

Ek het 'n belofte gemaak dat ek, as my oorblywende inkomste uit hierdie gesondheidsbedryf \$ 5000 per maand beloop, mense sal help om geestelik en die reis deur die lewe te verstaan. My inkomste groei verder as \$ 10 000 per maand en ek het my belofte vergeet. My hele fokus was om meer inkomste te genereer. Op een of ander manier het ek begin luister na die mense om my wie se fokus in hul lewens geld was. Ek het nie besef dat ek op die regte pad was vir wat *ek* met *my* lewe wou doen nie.

Hoe gereeld gebeur dit dat ons waarvoor ons harte roep, uitstel totdat iets anders gebeur het. Vir die meeste mense vandag hou dit dikwels verband met geld.

Dit was toe dat

Motorongeluk 29 Junie 2003

Ek het die naweek op die platteland 'n leierskamp vir die leiers in ons gesondheidsbedryf gefasiliteer . Almal was moeg en het Sondagmiddagmiddag huis toe gegaan.

Ek het ongeveer 16:00 vertrek, want ek het 'n afspraak gehad op pad huis toe vir ete saam met 'n paar kliënte. Lynette (my destydse vrou), Helen (my suster) en 'n paar ander het aanhoudend daarop aangedring dat ek iemand saam met my moet reis om my geselskap te hou. Ek was baie duidelik dat ek alleen sou gaan.

Ek was baie opgewonde oor die werk wat ons die naweek gedoen het. Die naweek was om mense te help om verantwoordelik te wees vir hul sukses en om te besef dat hulle beheer het oor die uitkomst in hul lewens.

Ek het ongeveer 'n uur in die drie uur se reis by 'n stad gekom en ek was baie moeg en slaperig. Aan die ander kant van hierdie stad het ek aan die slaap geraak aan die stuur. Daar was blykbaar iemand wat gevolg het en hulle het gesê ek het begin weef, maar ek het langs my langs die pad gebly en ook stadiger begin ry.

My motor het deur die aankomende verkeer oor die pad gery en toe ek die sloot aan die ander kant van die pad tref, het die lugsak opgeblaas en ek het wakker geword. As lugsakke opblaas, word die motor vol met 'n wit poeier en ek kon dus niks sien nie. Ek kon nie uitvind hoekom ek niks kon sien nie.

Omdat ek niks kon sien nie, het ek geen idee waarheen ek die motor moes stuur nie, en ek het 'n stomp langs my regterkantdeur getref, ek het meer na links gestuur en toe 'n wal met 'n pyp daarin ('n oprit) getref.) en die twee voorbande waai uit. Ek slaan toe 'n hekpaal aan my regterkant en draai verder links. Ek voel hoe die motor langs die kant van 'n groot wal afloop. Dit was 'n diep "V" -afvoer. Ek was onder in die drein op pad daarlangs.

Die lugsakstof het nou genoeg laat sak sodat ek die elektriese paal voor my kon sien kom... baie vinnig. Ek het probeer wegstuur en die motor reageer glad nie op die stuur nie (ek het later uitgevind dat die bande uitgewaai het).

Die oomblik toe ek die paal sien opkom, flits my lewe verby my oë. Ek het Lynette (destyds vrou) en Amber (dogter 3 jaar oud) gesien en my voorneme en ek het geweet dat dit nie my tyd was om te sterf nie.

Het ek nadruklik vir my engele gesê

'Dit is nie so nie, my tye is nie verby nie!'

In die oomblik dat ek dit sê, kom daar wit lig van bo in die motor en omring my in 'n werveling en draai my in 'n kokon beskermende energie. Terselfdertyd het ek 'n visioen gekry van die motor wat in die paal vasgeklap kom en met my daarin gaan rus, en dan loop ek na die voorkant van die motor met twee mans wat help, een aan weerskante van my. Ek het toe geweet ek sal regkom.

Ek ontspan en gee my oor in die ongeluk, met die wete dat ek reg sal kom. ***Ek was glad nie bang nie en het heeltemal vertrou .***

Ek was die hele tyd by my bewussyn en toe die motor tot stilstand kom, het ek geweet dat my borsbesering ernstig was, maar ek het nooit gedink dat ek sou sterf nie, selfs nie vir 'n breukdeel nie. Ek vertrou op die visie wat ek ontvang het van my span geestelike helpers van my wat van die ongeluk af wegstap en in orde is.

Die motor het die paal getref (die polisie beraam 85 km/uur) in die middel van die voorkant van die motor en toe tot stilstand gekom. Die persoon wat my gevolg het, het gesê ek versnel die paal. Dit gebeur blykbaar omdat mense nie besef dat hulle op die versneller gedruk het nie die rem.

Die motor het tot stilstand gekom en ek het desperaat gesukkel om lug in my longe te kry. Dit was asof ek opgewind was (later het ek uitgevind dat my longe vol bloed was).

Daar was nêrens bloed nie. Die enigste sny wat ek van die ongeluk gekry het, was eintlik 'n klein sny aan my regterbeen wat slegs 'n sentimeter bloed gegiet het.

Twee mans het na my kant van die motor gehardloop en ek het geskreeu dat die motor aan die brand was (die stof uit die lugsak lyk soos rook). Hulle het probeer om die motordeur oop te maak en is agteruit geslinger van elektriese skokke.

Ons het gedink die motor is geëlektrifiseer deur die motorbattery.

Ek kon nou asemhaal.

Ek het versigtig 'n rol kontant van \$ 700 wat ek in die konsole gehad het, en my selfoon gegryp.

Hulle het 'n hele paar keer probeer om die deur oop te maak totdat hulle die bestuurdersdeur oopgemaak het deur hul vingers bo -op die deur te steek waar dit gebuk het en toe trek hulle. Die hele tyd wat hulle die deur vashou, ondervind hulle elektriese skokke. Elke paneel op die motor het gebuk. Die motor was nogal 'n bietjie korter! Die bestuurdersdeur is ook beskadig deur 'n stomp in die sloot.

Toe die deur oop was, het hulle gesê dat jy nie aan 'n metaaldeel moet raak nie. Dus swaai ek baie versigtig om duim vir duim te beweeg en kom uit my eie. Die twee mans vat elkeen 'n arm en lei my na die voorkant van die motor toe ek gaan sit. Dit het gebeur net soos die visie wat ek gehad het.

Ek het in my hart geweet dat ek sou sterf as ek gaan lê. Ek het geweet as ek bly sit, sal ek regkom. Ek sit met my knieë omhoog en my hande hou my bors vas en my kop leun vorentoe. Die oomblik toe ek gaan sit, het ek begin om energie in my liggaam te kanaliseer en het ek in my gedagtes gesien hoe alles binne -in homself beter herstel as voorheen. Elke sekonde was ek gefokus op die taak om my liggaam te herbou.

Motors het oral gestop.

Lugsakke is ondoeltreffend tydens 'n veelvoudige botsing, aangesien dit met die eerste impak ontplooi word, wat in my situasie die sloot was en nie toe ek dit nodig gehad het nie. Die lugsak was toe nutteloos toe ek die paal tref (daar was eintlik boue wat uit die stuurwiel steek waar ek dit slaan).

Dit was 17 uur Sondagmiddag in die winter, nog steeds lig, maar dit was koud, bewolk met 'n koue briesie.

Mense het aangehardloop gekom.

'N Vrou het langs my gehurk gekom en gesê sy is 'n verpleegster. Sy het my verskeie vrae gevra, waarvan ek onthou dat ek gesê het dit gaan goed, maar ek het baie seergemaak en sukkel om asem te haal.

Iemand het 'n silwer "ruimtekombers" om my gesit vir warmte. Die koue windjie waai op my rug.

Lynette was ongeveer 'n uur agter my aan, en ek het geweet ek moet haar bel. Ek het ook geweet sy is nog nie in 'n mobiele reeks nie. In haar motor was Amber, April (stiefdogter) en my suster Helen wat baie swanger was met 'n tweeling.

Ek het gebel en 'n boodskap gelos,
'Hallo skat, ek wil net laat weet dat ek 'n bietjie gekraak het en hulle neem my na die hospitaal vir 'n ondersoek. Alles is reg.'

Ek bel toe vir Michael, 'n goeie vriend van my wat in die kamp was en wat in die dorp gewoon het, wat ek net 10 minute ver was.

Ek het gebel en gesê:
'Michael, ek het 'n ernstige motorongeluk gehad en ek het u hulp nodig. Lynette is binnekort hier, en ek het jou hier nodig as sy hier kom.

Michael het binne ongeveer 10 minute op die toneel aangekom

Ek het Michael gevra om na die twee mans te soek wat my uit die motor gehaal het, want ek wou hulle bedank. Michael kom terug na my toe en sê dat NOBODY aan die motor moes geraak het, aangesien die paal wat ek getref het, 66 000 volt dra en dat die isolators gebreek het en dat die drie drade langs die paal en deur die motor kortgekom het. Hy het gesê dat almal wat aan die motor geraak het, waarskynlik sal sterf.

Hy beweeg deur die skare en vra almal of hulle weet wie die twee ouens is wat my uitgehaal het. Hy kon hulle nie vind nie en mense het gesê dat niemand die ongelukstoneel verlaat het nie.

Die polisie het opgedaag en my gevra of ek alleen in die motor is. Ek het outomaties 'Nee' gesê, en ek het glad nie gedink hoekom hulle my vra nie. Hulle het weggegaan en teruggekom en my weer gevra of ek alleen in die motor was, en ek het weer 'Nee' gesê. Hulle kom 'n derde keer terug en vra met groot kommer: "was daar iemand in die motor saam met jou?". Ek het besef hoekom hulle my vra terwyl hulle 'n lyk soek. Ek was verbaas dat ek Nee gesê het en nou gesê het: "Nee, daar was niemand saam met my in die motor nie".

Die ambulans het opgedaag.

Die ambulansbeampte het my 'n paar vrae gevra. Hy het toe besluit ek moet na die groot hospitaal in die naaste stad gaan

Die ambulansbeamptes het my probeer neerlê op die ruggraat. Hulle het my net 2 cm agtertoe geskuif en ek het geskreeu om te stop. Die pyn was ongelooflik en ek het geweet dat hulle my nie so kon laat sak as gevolg van al die spanning in my lyf nie. Hulle het my toe weer na die regop posisie teruggeskuif.

Ek moes my lyf styf vashou om dit te beskerm met die duidelik gebreekte ribbes. Ek het geweet as hulle my verlaag soos hulle van plan was dat iets vreesliks sou gebeur, dat dit selfs tot my dood kon lei.

In my kop het ek my engele gevra: "Wat gaan ek doen?"

My engele het gesê dat ek ferm moet wees en moet oorneem en vir hulle moet sê wat om te doen. My engele het vir my gesê: 'Herhaal vir die mense wat ons vir u sê.'

Ek herhaal dus baie sterk aan die ambulansman wat my engele vir my sê, maar ek vertel hom nie waar die instruksies vandaan kom nie,

'Dit is wat ons gaan doen; 'n paar mans hou die ruggraat vertikaal teen my rug vas en druk stadig harder totdat ek al my spiere kan ontspan (wat baie styf was om my liggaam saam) en ek sou die bord toelaat om al my gewig te neem. As ek ontspanne voel en my spiere laat vaar, sou ek heeltemal op die bord leun. Dan, op my sein, kan u die bord baie stadig en glad begin laat sak, sodat ek nie weer my spiere aanspan nie. Sodra ek verlaag is, kan u my langs die plank sak. Dit sal ongeveer 15 minute neem "

Ek het my geestelik bymekaargemaak toe ek op hierdie stadium moes los, ek moes hierdie mans en my engele heeltemal vertrou. Ek het geweet ek gee my lewe in hul hande. Hulle het dit gedoen en ek het gesê ek moet begin om my en die bord te laat sak, maar dit moet glad en stadig wees! Dit het 'n rukkie geneem. Toe ek verlaag is, het ek vir hulle gesê om my langs die plank te stap.

Hulle het dit gedoen en my toe op die trollie gelig.

Die manlike paramedikus het saam met my agterop gekom.

Toe hy in die ambulans was, het hy gesê dat hy vir my morfien gaan gee, en ek sê "Nee".

Hy het my gevra "het u nie pyn nie?" Ek het gesê: 'pyn soos jy jou onmoontlik kan voorstel, ongelooflike pyn'.

'Waarom wil u dan nie morfien hê nie?' vra hy.

Ek het geantwoord: "Die pyn is die enigste ding wat my op die planeet aarde laat sak. Ek kno w in my hart dat as ek morfien wat ek net wil dryf af in die dood. Ek kno w die pyn is hou my gegrond op aarde, hou my geskenk aan die feit dat ek nog ha ve n fisiese liggaam "

'Ek wil' daarby wees 'as ons by die hospitaal kom en kan voel wat met my gebeur, sodat ek presies kan vertel wat aan die gang is'. . Deur dit te sê, het ek myself ook in die toekoms gestel dat ek lewendig by die hospitaal sou kom en gereed was om belangrike inligting aan die personeel te gee. Ek het nooit oorweeg om te sterf nie . Die volgende paar dae het ek dus voortdurend gepraat oor my toekoms en wat sou gebeur. Dit was nie 'n bewuste keuse nie, maar 'n gevolg van my onwrikbare geloof dat ek sou lewe.

{As kind het ek gereeld my tone gestamp en seer gekry met die intense pyn. Op 'n dag het ek my engel gevra hoe kan ek hierdie soort pyn uitskakel, my engel het gesê: "jy kan nie die pyn uitskakel nie, maar jy kan dit aanvaar, een wees daarmee, besef dat dit 'n funksie het." Daarom het ek by myself gedink: wat is die doel van pyn? Ek het besef pyn is om vir my te sê dat daar iets fout is en dat my liggaam aandag nodig het. Daarom vra ek my engel weer: "Is pyn 'n aanduiding van 'n area in my liggaam wat aandag nodig het?" Die antwoord was "Ja".

Ek vra toe, "so as ek erken dat die pyn sy werk gedoen het en ek nou heeltemal bewus is van die aandag wat die gebied nodig het, en ek begin die nodige stappe doen, is die pyn dan nie meer nodig nie?" die antwoord terug was "Ja".

Ek het dit as kind begin oefen, ek was seker nie meer as tien jaar oud toe ek hierdie gesprek met my Spiritual Helpers (engele) gehad het nie, en wat ek oor pyn geleer het, het gewerk. Ek het besef hoe energie na 'n gebied wat genesing nodig is, oorgedra word, soos ek verstaan het

oor die oplegging van hande en hoe kragtig dit was vir genesing. Ek kon my toon steek en onmiddellik die boodskap van die pyn aanvaar en daartoe toegewyd optree

- 1) aanvaar die boodskap van die pyn en bedank dit dat u sy werk gedoen het,
- 2) kanaliseer energie na die gebied
- 3) ontspan heeltemal, sit die gedagte weg dat die pyn 'seer' is, net omdat dit 'n boodskap stuur wat nou aanvaar is.
- 4) Die pyn verminder onmiddellik en verdwyn dikwels heeltemal. }

Die ambulansman wat saam met my was, het gesê die rit was taai tot by die volgende klein dorpie en ek het gesê OK.

Ons het stadig en sonder sirenes gereis (onseker oor die ligte)

Die rit was stadig en pynlik.

Ek het elke stamp gevoel en elke beweging was uiters pynlik. Ek het bly fokus op hoe ek wou hê dat my liggaam moet wees, fiks, gesond, sterk en goed. Ek het my liggaam as gesond en volledig beskou.

Kort nadat ons na die hospitaal begin het, lui my selfoon en ek het gesien dat dit my afspraak was wat ek sou besoek toe ek die ongeluk gehad het. Ek het gesê ek moet die oproep neem. Ek moes haar laat weet dat ek nie kom nie, aangesien sy en haar gesin my vir aandete verwag. Hy het gesê dat hy nie die nekstut sou ongedaan maak nie. Terwyl die telefoon lui, het ek baie streng gesê om dit ongedaan te maak, en hy het net gesê as ek belowe het om nie my kop te beweeg nie. Ek het Ja gesê en hy het dit nie reggekry nie. Ek het gebel en ek het gesê ek sal nie 'n afspraak kan maak nie en ek moet vir twee weke herskeduleer, en sy is reg. Ek het om verskoning gevra en totsiens gesê. Ek het dit onbewustelik opgestel dat ek iets het om na te gaan, aangesien ek **heeltemal** duidelik was dat ek sou herstel en oor 'n week by die afspraak sou wees.

Ek het ook met die selfoon met Michael gepraat.

Ek het op dieselfde tyd as Lynette en Amber in die hospitaal aangekom. En Michael het ook in sy motor aangekom.

Toe ek ingeskakel word, hoor ek die manlike ambulanspersoon wat die verpleegsters van my vertel, maar ek kon niks uitvind wat hy gesê het nie.

Ons was in die noodafdeling.

Hulle wou my klere afsny en ek het vir hulle gesê ek sal nie toelaat dat hulle my polohemp afsny nie, want die hemp wat ek aangehad het, was vir my 'n baie belangrike hemp en ek wou dit aanhou. Hulle het verduidelik hoe moeilik dit sou wees om dit af te kry, en ek het gesê ok, laat ons begin.

Dit was geweldig seer om dit af te kry, want ek moes my arms lig en draai.

Ek het ribbes gebreek en 'n gebreekte borsbeen, maar ek het nog steeds geen pynstillers nie.

Amber en Lynette het ingekom en Amber het my hand opgetel en vir my gevra "Pappa, gaan dit goed met jou?"

Op hierdie stadium het almal stilgehou en daar was stilte terwyl hulle op my antwoord wag.

Ek het my kop gedraai en ek het haar in die oë gekyk en gesê dat ek na al die verpleegsters en dokters om my heen 'sien hoe al hierdie mense rondhardloop?' "Ja" antwoord Amber. 'Hulle hardloop almal rond, want op hierdie stadium besef hulle nie dat dit met my gaan regkom nie!'

Jy kon 'n speld in die noodkamer hoor val. Niemand het vir 15 sekondes beweeg of iets gesê nie.

Amber glimlag en ontspan en ons hou aan om hande te hou.

Ek is nie bewus *probeer* om 'n positiewe en doelbewus in diens tegnieke praat soos praat oor my in my toekoms, maar dit is wat gebeur het, die meeste gesprekke en gedagtes Ek het rondom my om in my toekoms iets met iemand te doen. Ek het dit eers 'n paar jaar later besef dat dit is wat ek gedoen het.

Ek het baie werk gedoen om my innerlike dissipline op te bou om kragtig en positief te praat oor die omstandighede waarin ek was.

Ek het nie toegelaat dat enige negatiwiteit my bewusheid betree nie. Ek was van plan om almal rondom my in my sfeer van 'dit is hoe dit gaan speel' in te bring. Ek het 'n geweldige terugslag van die gees gevoel en die teenwoordigheid van geeste om my. Ek het skerp en duidelik gevoel met my visie. Daar was 'n volledige afwesigheid van vrees. Ek het bly vertrou dat alles in orde gaan wees.

Ek glo dat wat ek gedoen het, vir almal moontlik is, of u nou in God, Jesus, Boeddha, Mohammad, Gees glo of wat ooit of selfs niemand is nie. Dit is eintlik die diepte van verbinding met u God, of uself, wat u ook al kan voorstel.

Dit kan slegs gebeur as u uself toegelaat het om kwesbaar te wees en uself onvoorwaardelik lief te hê. Dit verg regtig iets, veral moed.

Dit vereis om alle weerstand te laat vaar.

{As ek verset, fokus ek eintlik op die voorwerp wat ek weerstaan.

Wat na my toe kom, word aangetrek om 'n rede en ek weet nie wat die rede die meeste is nie. As ek iets weerstaan, dan hou ek op om dit te ervaar. Hierdie ding wat ek weerstaan, is deel van die fondament wat my in staat stel om my toekoms bo -op dit te bou. As ek dit nie in my lewe toelaat nie, gaan my lewe in 'n houpatroon en wat ek weerstaan, kom voort.

Onbewustelik trek ek steeds die ervaring aan wat my sal help om te groei tot die persoon wat ek in die toekoms moet wees; die persoon sal 'n toekomstige situasie kan hanteer waarvoor u in die hier en nou nie gereed is nie.

Hoe gereeld kom ons by 'n plek in ons lewe aan en sê ons vir onself: "Die ervaring wat ek in my verlede gehad het, het my gehelp om gereed te wees vir hierdie volgende avontuur in my lewe". As ek die ervarings wat in my lewe aangetrokke is, omhels, beweeg ek met vryheid en gemak deur die lewe en beland ek op die regte tyd op die regte tyd.

Soms weerstaan ons die rede wat ANDER ons gee om iets te doen, gewoonlik omdat dit hul rede is, en dit bevoordeel hulle en nie ons nie. As ek kyk, en natuurlik sal ek my rede vind vir 'n sekere ervaring, dan omhels ek die ervaring en hou op om te weerstaan.

Soms weerstaan ek my, want ek is nie duidelik oor my groter doel nie, en dit is soos om in die duister saamgedruk te word as ek niks kan sien nie en nie weet wat voor my is nie.

Dink daaraan ... as ek nie weet wat daar voor my is nie, sal ek stadiger wil beweeg, maar as ek weet wat voor my is en dit donker is, kan ek met meer selfvertroue vorentoe tree.

As ek nadink oor 'n ervaring wat ek gehad het wat ek kragtig hanteer het en ek vra myself af: "wat het my voorberei op hierdie oomblik?" dan sal ek inspirasie hê wat my help om te verstaan, sien, weet en voel hoe hierdie vorige ervaring my gereed gemaak het vir die ervaring waarvoor ek nou besin.

Ek het hierdie dinge al dekades lank geleer en daaraan gewerk om dit uit te *leef* .}

Ek lê 'n rukkie daar terwyl ek Ambers se hand vashou en met Lynette praat.

Op 'n stadium is ek aan die een kant van die noodkamer gery en twee verpleegsters het een aan weerskante van die trollie oor my gestaan. Hulle het met mekaar gepraat en een het gesê sy sukkel om swanger te raak. Ek het geluister en gesê: "Ek kan u hiermee help!" Hulle het albei baie geskok gelyk! Ek het verduidelik dat ek wonderlike gesondheidsprodukte en uitstekende produkte vir persoonlike sorg versprei wat haar moontlik kan help. Ek het verduidelik dat dit die produkte is wat my liggaam nou voed om hom te help om homself op te bou en dat dit nie gewone produkte is nie. Ek verduidelik die belangrikheid van die verwydering van die gifstowwe uit haar liggaam en ophou om meer in. Ek het verduidelik dat baie persoonlike sorg produkte kan potensieel skadelike bestanddele in hulle het. Ek het ook verduidelik dat ons kos nie dieselfde voedingsvlak bevat as wat dit vroeër gehad het nie.

Ek het verduidelik dat baie paartjies suksesvol swanger geraak het nadat hulle met hierdie produkte begin het, en die paartjies het gedink dat dit moontlik die produkte was wat die verskil gemaak het. Daarom gee ek haar my telefoonnommer en stel voor dat sy my binne 'n paar dae bel, en ek sal die produk vir haar reël. Ek het dit gedoen asof ek net op die trollie lê en gereed is om huis toe te gaan. Sy neem my nommer, maar bel my nooit ...

Hulle het 'n katskandering en baie x-strale gedoen. Ek het nog steeds aangedring op geen morfien totdat die x-strale klaar was nie.

Hulle het toe weer al die x-strale en katskandering gedoen, ek weet nie hoekom nie.

Ek onthou hoe ek tydens die eerste baie x-strale aan die pyn gedink het en gesukkel het om bewus te bly. Toe hulle vir my sê dat hulle dit weer moet doen, onthou ek dat ek ontspan en dit eenvoudig aanvaar het en so na 'n Zen -plek gegaan het. Ek onthou nie veel van die eerste lot x-strale nie, maar onthou die tweede katskandering en x-strale redelik duidelik.

My suster Helen het ingekom en gesels, net soos Michael, maar omdat dit die noodkamer was, het hulle net een op 'n slag toegelaat, behalwe Amber, en Lynette kon saam met haar inkom.

Ek het oor goed gesels, ek kan nie regtig onthou nie, behalwe dat ek seker gemaak het dat die gesprek oor gewone alledaagse dinge gaan, NIKS oor die ongeluk of my toestand nie.

Ek was altyd duidelik en toegewyd aan hoe dit gaan speel.

Dit was baie laat, ek dink dit was omstreeks middernag, toe ek in die waakeenheid opgeneem is, dink ek dat ek morfien gekry het, want ek onthou nie die pyn nie.

Een van my sustersvriende was 'n verpleegster in die intensiewe sorgseenheid in hierdie hospitaal en sy het weke later vir my suster gesê dat die chirurg vir die verpleegster gesê het

dat ek vir my moet sorg dat ek net gemaklik voel, want ek gaan een of ander tyd in die nag sterf ...

Hulle lig my op die sagte lugbed en die dokter gee my 'n inspuiting van morfien direk oor die borsbeen. Hy het gesê: "Dit sal jou help om te slaap".

Ek het vir hom gesê: "Ek sal nie slaap nie, ek het te veel werk om te doen". Hy kyk vreemd na my en vra "wat bedoel jy?" Ek het geantwoord: "Ek het 'n liggaam om op te bou !!"

Ek het voortdurend energie in my liggaam gelei na al die dele wat genesing nodig gehad het. Ek het gefokus en verbeel my dat die interne organe hulself herbou en 'normaal' is. Ek het dit die hele nag deurlopend gedoen. Ek het nooit 'n knipoog geslaap nie ... te besig.

Lynette, Amber, April, Helen en Michael het almal afsonderlik gekom om goeie nag te sê. Ek het gesê dat ek hulle in die oggend sou sien, ek het die gesprek gevoer oor hulle en waar hulle bly. Hulle het hulself by 'n motel ingeboek en het reeds aandete geëet. Ek het goeie nag gesê en vir hulle gesê dat ek van hulle hou en dat dit goed sal gaan. Ek wou hulle gerusstel, sodat hulle nie bekommerd was nie, want ek WEET dat ek sal regkom.

Ek het met die verpleegster aan die einde van die bed gesels, ek kan nie die gesprekke onthou nie. (onthou sy dalk).

Op 'n stadium het ek gesê dat ek regtig moet urineer. Sy het my die bottel gegee en hoe hard ek ook al probeer het, ek kon nie daarin urineer terwyl ek lê nie . Sy het gesê as ek dit nie kon regkry nie, sou hulle 'n kateter inbring. Ek het gesê GEEN manier gaan dit gebeur nie!

Ek het meer as 'n uur probeer om in die bottel te piepie, maar kon nie. Ek het sedert die middagete op die Sondag, meer as 15 uur vroeër, nie ge -urineer nie.

Ek kry toe die idee om op te staan en huil. Ek het die verpleegster gevra "Kan u my uit die bed help?" en sy vra "waarvoor?" Ek het gesê: "Ek gaan opstaan en plas" en sy het gesê: "Ek laat jou nooit opstaan nie!"

Ek het gesê: "Ek staan op, of jy kan my help om uit die bed te kom, of ek doen dit op my eie!" Sy het my toe gehelp, en dit het ongeveer 5 minute geneem om my te laat staan.

Daar staan ek in die halfdonker met die linkerarm op die drupstand en urineer in die bottel wat die verpleegster vir my gehou het.

Ek maak dit vol en dit begin oorloop op die vloer. Sy het gesê: "wag en ek sal nog 'n bottel kry." Ek het gesê: "Ek stop nie, ek het geen idee wanneer ek dit weer sal kan doen nie". Ek wou nie die vloei stop nie. Die bottel loop oor die hele vloer oor.

Die verpleegster het begin lag en gesê: "Ek het nog nooit gesien dat iemand een hiervan vul nie! Ek dink ek sal dit net moet opdroog! "

Ek lag vir myself, want op hierdie stadium was dit nie 'n opsie om te lag nie. Die lag wat ek binne gehad het, was vir my belangrik.

Dit het nog 5 minute geneem om my weer in die bed te kry. Ek en die verpleegster het meer begin gesels en ek onthou hoe sy haar gevra het waarvoor ek wakker moes wees. Ek het verduidelik hoekom ek nie slaap nie en die werk wat ek doen.

Ek het spesifiek energie om my liggaam gelei, gesien hoe my liggaam uitstraal met helder lig en die gebiede wat lig ontbreek of nie so helder soos die ander was nie, vul.

Dit is hoe ek dit gedoen het.

Ek kyk uit na die heelal en verbeel my my arms strek my uit na die heelal asof ek die heelal in 'n drukkies opskep. Om dit te doen, het energie ingesamel, soveel dat dit voortdurend oor my arms loop, sodat ek elke sweep 'n absolute oorfloed van hierdie energie voorstel, sodat ek weet dat daar meer is as wat ek vir myself nodig het. Ek het my verbeel dat dit in die boonste gedeelte van my kop by die pijnappelklier (by die kroon) kom en dit om my lyf beweeg waar ek voel dat dit nodig is. Ek het dit gesien met behulp van die voorraad hope voedingstowwe wat my liggaam op verskillende plekke in my liggaam gestoor het, van die wonderlike aanvullings wat ek geneem het. Vir 'n paar jaar het mense vir my gesê: "Waarom neem u soveel aanvullings?" en ek glimlag en sê "Omdat ek kan". Elke keer wat ek gevra is, het ek myself bloot vertrou en dit aanhou neem. Ek het eers na die ongeluk beseef hoe belangrik dit is om aanvullings te neem vir voorkoming en in geval van ongelukke. Die meeste mense het 'n tekort aan voedingstowwe, en in 'n noodgeval, as hul liggaam onmiddellik grondstof benodig vir herstelwerk, moet die liggaam van 'n ander plek af wegvlieg wat volgens hom nie so noodsaaklik is nie. Ek glo dat dit 'n integrale deel van my voortbestaan is .

Soms het ek gedurende die nag 'n groot tregter opgerig en ek het my engele gevra om hierdie energie vir my te kanaliseer en dit in die tregter te stuur. Op hierdie manier kon ek meer tyd spandeer om my liggaam te herbou en al die aktiwiteite in my toekoms te doen wat ek gedink het ek sou wou doen.

Ek het in die middel van die tagtigerjare deur die Himalaja in Nepal getrek en was baie lief daarvoor en wou altyd teruggaan. Sedert Amber gebore is, het ek haar die skyfies van die reis gewys en gepraat oor hoe wonderlik dit sal wees as ons dit saam doen as sy ongeveer 20 jaar oud is en ek amper sestig is. Ek het altyd geweet dat ek jonk van gees moet wees om dit te doen en 'n sterk, gesonde liggaam te hê. Die grootste deel van my lewe was ek siek of het ek 'n baie erge rug of hoofpyn, ens. Ek het dit as my kans gesien om my liggaam beter te bou as wat dit was. (Ek het nooit vroeër in my lewe na 'voor **die ongeluk** ' verwys nie.)

Daardie aand in die intensiewe sorg was die mees gefokusde wat ek nog ooit was, en ook die langste waarop ek ooit gefokus was.

Die volgende oggend het die borskirurg op sy rondtes aangekom en baie mense (dokters) by hom gehad , ongeveer 12 . Ek dink hulle was verbaas dat ek nog gelewe het.

Hy staan aan die einde van my bed en kyk na my kaart. Hy kyk op na my en sê: "U het redelik ernstige beserings" .

Ek kyk terug na hom en sê "Is dit reg ..." Ek was duidelik om nie die uitgangspunt van sy verklaring te aanvaar nie.

Hy antwoord: 'Ek sal anderhalf long s en u milt moet uithaal . As ek opereer, kan ek bepaal of ek iets anders moet doen. ”

Ek kyk en wys na hom en sê toe : 'Is u 'n torakale chirurg?'

Hy antwoord "Ja"

Ek het weer met my vinger na hom gewys en toe het ek reguit vir hom gesê: "Wel, u taak is om my te vertel wat ek moet doen om te verseker dat dit nooit gebeur nie". Toe ek vir my sê, wys ek na my self en dan terug na hom vir die res van die sin.

Die mense by hom het almal 'n tree agteruit gegee.

Hy kyk my 'n paar minute aan, stilweg, ek vra my engele om seker te maak dat hy die inligting kry wat hy nodig het, en dan sê hy rustig en kalm, 'laat die verpleegsters u wys hoe u 'n gesteunde hoes kan doen en ek wil hê jy hoef soveel bloed op te hoes as wat jy kan. Ek wil ook hê dat jy diep moet asemhaal en soveel bloed moet ophoes as wat jy kan. ”
Ek het gesê "ok".

Hy is weg en ek en die verpleegster kyk eenvoudig na mekaar.

Ek het 'n gebreekte borsbeen en gebreekte ribbes gehad ...
Die idee om te hoes en diep asem te haal

Ek het 'n uur daar gelê en die moed bymekaar geskraap om op te staan en rond te loop.
Ek het toe vir die verpleegster gesê dat ek haar hulp nodig het om uit die bed te kom en sy het gesê: "Ek laat jou nie toe om op te staan nie."
Ek het gesê: 'Die dokter het gesê ek moet opstaan en diep asemhaal en dit is wat ek gaan doen'.
Sy het nadruklik gesê "hy het nie nou bedoel nie"
Ek het geantwoord: 'Ek doen dit nou, en u kan my óf help om op te staan, óf ek self op te staan.'

Sy het 'n effense grynslag op haar gesig gehad en het my gehelp. Dit het ongeveer 5 minute geneem om my uit die bed te staan en staan. Dit was nogal 'n prestasie om daar te staan. Ek vertrek BAIE stadig. Elke 5 sekondes een stap. Ek het diep asemgehaal en bloed opgehoes, soos ek al 'n paar keer in die bed gedoen het. Elke keer as ek bloed opgehoes het, het ek gestop. Daarna weer weggegaan. Ek het ongeveer 15 tree van die bed af gekom en ek was heeltemal uitgewis. Ek het geen energie meer gehad nie en ek het omgedraai en kon nie glo hoe ver die bed lyk nie. Ek pak die 15 tree terug na die bed soos ek die vorige aand aangepak het. Stel my oog daarop en visualiseer hoe my liggaam reageer. Ek het terug in die bed gelê en daar gaan lê.

My liggaam was ongelooflik swak. Ek het 'n aantal marathons in my lewe gehardloop en die vyftien stappe het my meer uitgeput as wat enige van die marathons gedoen het.

By die ongeluk het elke spier in my liggaam sy krag verloor en dit was asof ek 'n baba was wat die krag van elke spier moes herbou.

Ek het voortgegaan om energie in my liggaam te kanaliseer en my voor te stel hoe my liggaam homself herbou.

Die verpleegster het nog aan die einde van my bed gesit en kyk na my soos die ander een die hele nag gedoen het.

Na 'n uur het ek gesê ek is gereed om alles weer te doen. Sy het my gehelp en ek het vertrek. Ek het uiteindelik 'n volle rondte rondom die intensiewe sorgeneheid gedoen.

Weereens het ek heeltemal bed toe teruggekeer na my bed.

Terwyl ek daar lê, vra die verpleegster vir my: "Besef jy hoe gelukkig jy is?"

Ek het geantwoord: 'Ek dink nie, dit is waarskynlik die rede waarom u my die vraag stel'

Sy het gesê: 'Daar is 'n ding wat ons die sterftesnelheid noem vir sekere motorongelukke , dit beteken dat vir die spoed en bo alles sterf almal in die motor . Vir botsings teen 'n stilstaande voorwerp (soos 'n paal) is die sterftesnelheid sestig km/uur. Hierdie week het ons twee afsonderlike mense hier gehad wat presies dieselfde ongeluk as u gehad het, 'n kop -teen -

botsing reguit in 'n paal. Hulle ry albei sestig kilometer per uur en albei sterf, maar jy ry 85 km/h en jy leef. Jy is redelik gelukkig. ”

Ek het geweet dat dit nie geluk was nie, maar ek het ook gevoel dat sy nie wou weet hoe ek dit gedoen het nie. Ek het daar gelê en my engele gevra "hoekom het ek dit oorleef en hulle het nie?"

Die antwoord van hulle was duidelik en was 'u het hulp gevra'

Ek vra hulle terug, "wat het die ander gedoen?"

Hulle het gesê: "Hulle is ee die paal kom en sê:" O nee !! Ek gaan doodgaan!" en hulle sterf. ”

Ek lê daar en dink 'n rukkie daaroor.

Ek het gedink aan al die persoonlike ontwikkelingswerk wat ek oor die dekades aan myself gedoen het, en hoe vasbeslote ek was om my perke (of die onbeperktheid van myself) uit te vind en hoe ek geleer het om myself te vertrou en wat ek voel. Ek het tydens my grootword daaraan gedink dat ek so besorg was oor wat almal van my dink en of ek die "regte" ding doen. Ek het aan baie dinge gedink. Ek het geweet dit is nie geluk nie ...

Ek het teruggekyk op my lewe en besef die keuses wat ek gemaak het toe almal vir my gesê het om nie iets te doen waarvan **hulle** nie hou nie, maar ek het geweet dat dit by **my pas** .

5 jaar na die ongeluk het ek 'n opleiding in my besigheid vir ongeveer 100 mense gedoen en die storie begin vertel van die tyd dat ek met die lug gaan duik het, toe ek in die middel van die opleiding skielik besef dat as ek nie in die lug was nie, moontlik in die ongeluk dood is. Ek het aan die voorkant van die kamer sigbaar ontroer gestaan en voel waardering vir my krag en bereidwilligheid om die dinge wat ek in my hart weet, op te volg om by my te pas. Laat ek die storie met julle deel ...

In die middel van die tagtigerjare (my middel twintigs) het ek in 'n groot dorp in die land Victoria gebly, en ek het een aand na een van die lewenstylprogramme gekyk, en daar was 'n deel van die duik in Tandem waar jy jouself vasmaak aan iemand wat dit gedoen het 'n paar duisend spronge sodat hulle weet wat hulle doen en dan spring jy uit 'n perfek goeie vliegtuig en val na die aarde. Ek wou al jare lank duik doen, maar ek het geweet as ek dit alleen sou doen, sou ek waarskynlik sterf. Ek het 'n slegte gevoel gehad dat die koord nie werk nie en dat die tuit nie oopgaan nie. Met tandem -lugduik hoef ek my nie daaroor te bekommer nie, aangesien die ervare persoon enige situasie kan hanteer.

Ek bel die volgende oggend die TV -stasie en vind uit waar hulle die tandem spring. Dit was buite Sydney . Dit was goed, want my pa het in Sydney gewoon en ek kon by hom bly en 'n motor leen. Ek het die vlug bespreek, hom gebel en vir hom gesê ek kom (ek was slim genoeg om hom nie te vertel hoekom ek opdaag nie).

Ek het in Sydney aangekom vier dae nadat ek die vertoning gesien het en 'n motor geleen en die twee ure na die vliegveld gery waaruit hulle gery het.

Ek kan byvoeg dat ek in hierdie tyd baie probleme ondervind het in 'n verhouding. Ek was mal oor hierdie meisie, maar dit het nie uitgewerk nie. Ek was ook besig om 'n boek van Richard Bach se naam Bridge Across Forever te lees. Hierdie boek handel oor die konsep van sielsgenote en of ons werklik vir 'n spesifieke persoon bestem is. Die deel van die boek wat ek toevallig gelees het toe ek in Sydney aangekom het, was toe Richard nie die verhouding met sy sielsgenoot kon hanteer nie en in 'n klein enjinvliegtuig opgeklim het . Dit het neergestort en die tuit het nie gewerk nie. Die situasie was merkwaardig soos wat ek my voorgestel het. Ek het gewonder of Spirit my wou sê om nie op te volg nie, want ek sou sterf voor my tyd. In my

hart het ek geweet dat dit belangrik is om dit op te volg. Ek het geweet dat ek die vrees vir die dood wou oorwin. Ek het geweet dit is belangrik. Dit het nog 20 jaar geneem voordat ek beseft het hoe belangrik dit is. Ek weet ook dat die twee dae in Sydney my kragtig in my lewe opgestel het om vrees deur te druk en nie deur die onbekende beheer te word nie.

Toe ek by die vliegveld kom, was dit besig met vliegtuie wat opstyg en mense oral rondbeweeg. Dit was 'n pragtige dag, baie min wolk en die son skyn.

Ek het geregistreer en my geld betaal. Hulle het verduidelik dat die geld nie terugbetaalbaar is nie. Hulle het my deur die opleiding geneem en my gepas.

Die wind het opgetel en toe word ek meegedeel dat hulle bo 'n sekere windsnelheid nie kan duik nie, alhoewel daar gereeld lugduik is. Gedurende die dag terwyl ek wag dat die wind gaan lê, lees ek my boek en kyk hoe die ander lug duik en die toilet soveel keer besoek dat daar niks meer in my was nie ...

Ek het die hele dag gewag van ongeveer 10 uur tot skemer . Hulle was baie jammer en het gesê as ek om 5 uur die oggend terugkom, was die wind altyd laag op daardie tydstip van die oggend en ek sou kon spring. Ek sê ok en gaan huis toe.

Ek het by die huis gekom en geëet, die hele nag my boek geles, ek wou weet of Richard dood is. Ek het probeer uitvind of daar 'n boodskap vir my in die boek is. Hierdie storie gebeur het voordat ek geleer hoe om te kommunikeer so duidelik , as ek nou doen , met my engele / geestelike helpers.

Ek het vroeg uit die bed gekom en 'n bietjie ontbyt geëet, wetende dat alles op hierdie punt regdeur my gaan ...

Ek het om 05:00 by die vliegveld aangekom en die lug was stil. Die ouens was verbaas dat ek opgedaag het. Hulle het gesê dat niemand *ooit* die volgende dag teruggekom het nie. Hulle het my in die vliegtuig opgeneem, en aan die bokant is ek aangesê om uit te stap op die metaalplaat bo -op die wiel. Die bord was net groot genoeg vir een en 'n half stelle voet. Ek het **absoluut verskrik** aan die metaalstaaf gehang . Ek het eintlik gevoel ek spring dood.

Ek wou nie uittrek nie, en as ek bedoel was om hier en nou te sterf, dan is dit so. Die ou wat my vasgemaak het, skree "Jump" en ek laat gaan. Op daardie stadium verval ek in 'n semi -bewussyn. My oë was oop, maar alles was swart. Ek was nie bewustelik bewus van my omgewing, of waar ek was of wat gebeur nie. Maar ek kon 'n stem in die verte hoor. Die stem skree na my om my bene op te steek terwyl ons in 'n tuimel was. Sy mond was reg langs my oor, maar dit klink asof hy 'n kilometer ver is. Na 'n rukkie steek ek my bene op, sonder om regtig te weet wat gebeur of hoekom. Dit het soos 'n droom gevoel en ek het in 'n fetale posisie gekrul en ek het geen idee gehad wat gebeur of waar ek was nie. Toe ek my bene opsteek, het ons platgedraai en hy het vir my gesê: "nog 'n sekonde en ek gaan die tou trek".

Ons was vry om op die aarde te val en ek het op hierdie stadium geweet dat ek **absoluut** niks daaraan kon doen nie. As ek op hierdie stadium sou sterf, kon ek dit nie keer nie. Daarom het ek besluit om die reis te geniet . **Ek het my situasie aanvaar.**

Ek kyk om my rond en kon nie glo hoe vreemd dit was om steeds die gevoel van val en vinniger te ervaar nie.

Uiteindelik trek hy die rip koord en ek laat 'n "whoopee" !!! . Hy het vir my gesê: "Hulle doen dit almal". Ons het afgekom en binne die klein sirkel beland. Al die ander lugduikers kom na my toe en vra "Was jy mal daaroor?"

Ek het geantwoord: "Absoluut!"

Hulle sê toe: "Gaan u dit dan weer doen?"

Ek het geantwoord "Nee"

Hulle het my almal gevra,

"Hoekom nie?"

Ek het geantwoord "want nou was ek daar en het dit gedoen!"

Hierdie ervaring het my opgestel sodat ek my vrees vir die dood kon loslaat.

Terug by die hospitaal in die waakeenheid.

Gedurende die dag was ek nog steeds ongelooflik gefokus daarop om myself te genees.

Die derde keer dat ek opgestaan het om te loop en diep asem te haal, het ek om die intensiewe sorg gegaan. Elke keer as ek gaan stap het, was die verpleegster reg langs my gereed om te help indien nodig. Sy het my nooit vasgehou terwyl ek loop nie, ek dink sy het die belangrikheid daarvan besef dat ek dit vir myself doen.

Hierdie derde keer het sy vir my gesê: "Wat sien jy om jou?"

Ek het geantwoord: "n Klomp bewustelose mense"

Vir die ongeveer 16 uur wat ek in die intensiewe sorg was, was dit die enigste keer dat ek na ander pasiënte gekyk het, dit was nie dat ek hulle geïgnoreer het nie, dit was dat hulle nie in my bewussyn of bewussyn was nie.

Sy het toe gesê: "Waarom dink jy?"

Ek het my hand na haar gehou, my hand uitgestrek en gesê: "Ek wil nie weet nie, ek is gefokus daarop om gesond te word!"

Sy het toe vir my gesê: "Ek het u chirurg elke 15 minute gebel en vir hom gesê dat u nie in my intensiewe sorgenaarheid hoort nie". Ek glimlag en stem saam met haar.

Hierdie keer op my wandeling het ek twee volle rondtes van die groot kamer gedoen. Tydens die tweede rondte het sy my gevra: "Wil jy 'n stort neem?"

Ek het na haar gekyk en gesê dat ek dit sou doen, en ek is seker dit sal my help om beter te voel en lekker en verfris te voel.

Toe ek weer in die bed kom, het sy gesê dat sy eers 'n rukkies sou klaarmaak en dat sy my gou sou kom haal. Sy het my nou alleen gelos. 'N Duidelike teken dat sy kan sien hoe ek beter word (alhoewel ek destyds nie daarvan bewus was nie).

'N Halfuur later kom sy terug en haal my. Ek het opgestaan en het nog steeds haar hulp nodig, en ons is stort toe.

Sy trek my uit en sit my heeltemal naak in een van die wit plastiekstoele neer en sit die handstortroos in my hand en sê dat sy binnekort sal terugkom. Ek kon niks beweeg nie, ek kon net daar sit in dieselfde posisie as wat sy my gestel het. Ek kon glad nie die water rondskuif nie.

Dit lyk asof sy 'n rukkie weg is toe sy terugkom en haar kop om die deur steek. Sy het gevra of dit goed gaan met my, en ek het ja gesê.

Sy het toe gesê: "Ek het 'n paar verpleegsters hier, is dit reg as hulle inkom?"

Met 'n baie groot glimlag op my gesig het ek gevra "en wat wil hulle sien?"

Sy antwoord met 'n heerlike lag "Hulle wil jou in die stort sien!"

Ek het teruggelag en gesê: "Ek het so gedink ... bring hulle in!"

Die ander verpleegsters het almal in die stortkamer ingedruk toe ek kaal daar sit en die stortroos hou. My verpleegster het gesê: "Hoe lank d o jy dink hierdie intensiewe sorgeneheid het al hier?"

Ek het gesê: "Ek weet nie, miskien dink ek 70 jaar. "

Sy het gesê: "ja, en jy is die eerste een wat ooit gaan stort het. Ons kon nie uitvind hoekom hulle in 'n intensiewe sorgeneheid gaan stort het waar mense 'n sponsbad kry nie! "

Ons het almal gelag.

Hulle het verder verduidelik hoe die stort altyd as 'n stoorkamer gebruik is, sodat hulle dit moes skoonmaak en skoonmaak.

Lynette en Amber het my gereeld gedurende die dag besoek.

Teen ongeveer 16:00 het die ordelike mense my uit die intensiewe sorg gehaal en na 'n saal geneem.

Nadat ek na die saal gehaas is, het Lynette en Amber my na die hospitaal se kantine gery en ons het almal saam geëet en gesels oor gewone goed.

Daardie Maandagaand sou ek graag wou slaap, maar daar was 'n verpleegster uit die hel op die saal wat al die skinkborde en dweil en emmers geslaan het en die hele nag hard rondgeloop het.

Ek het 'n baie spesiale genesingsroom in my bors gevryf en spesiale voedingsaanvullings geneem wat ek daaglik neem . Lynette het dit vir my ingebring .

Op die Dinsdagoggend kom die ordelike en neem my weer af na 'n x-straal, en hulle neem meer borskas x-strale en stuur my dan weer na my bed.

Elke uur en soms meer gereeld stap ek op en af in die gange, terwyl ek nog diep asemhaal en steeds klein hoeveelhede bloed ophoes. Ek was onafhanklik en het teen 'n effens stadiger tempo as normale gangtempo beweeg.

Ek het 'n paar oproepe gehad en 'n paar besoekers. Een van hierdie besoekers was die intensiewe verpleegster wat 'n vriend van my susters was.

Toe ek in die saal was, het 'n verpleegster ingekom wat 'n studie gedoen het oor wat beserings in ernstige motorongelukke veroorsaak, sodat die motorvervaardigers die ontwerp van motors kon aanpas om hierdie beserings te verminder.

Sy het baie vroeë gevra

Een vraag was "was daar iets wat my sig belemmer het?"

My antwoord was "Ja"

Sy het gevra: "En wat was dit?"

Ek antwoord: "My ooglede!"

Sy het dit neergeskryf sonder om te besef dat ek 'n grap gemaak het, en toe kyk sy op na my en ek sien hoe sy my beoordeel. Sy lag toe.

Ek sê toe "die stof van die lugsak het my verhinder om te sien waarheen ek die motor na veiligheid kan stuur"

Die verpleegster was ook 'n non. Sy het met my gepraat oor hoe ongelooflik dit is dat ek lewe. Terwyl sy met my 'n onderhoud voer, het 'n ingenieur my motor beoordeel. 'N Week later toe ek en my vriend Michael na die motor gaan kyk en 'n paar goedjies daar bymekaarmaak, vra die man wat dit geberg het "hoeveel mense het gesterf?" Michael het gesê dat niemand die d, en jy is op soek na die man wat dit oorleef het. Hy was geskok en het gesê hoe ongelooflik ek was (of woorde soortgelyk)

Op 'n Woensdagoggend kom die borschirurg na my toe, trek die gordyn om my en skud sy kop van kant tot kant en sê: "Ek het nog nooit so iets gesien nie ..."

Op hierdie stadium het ek eintlik gedink, "miskien is dit erger as wat ek myself toegelaat het om te besef ..."

Hy het gesê: 'Ek het nie geglo die x-strale wat ek gister geneem het dat ek die boonste torakskirurg van Melbourne ingeroep het nie, en ek en ek is 24 uur lank wakker oor die x-strale van Sondagaand en gisteroggend en hy stem saam met my oorspronklike diagnose om een en 'n half van jou longe uit te haal. Hy stem ook saam met my huidige diagnose dat u nou twee splinternuwe longe het van 'n tiener wat nooit gerook het nie.

Ek het gesê: "Ek is 43 jaar oud"

Hy het gesê: "Ek weet ..."

Ek was so opgewonde ... ek het daarin geslaag ...

Ek het gevra wat gebeur nou?

Hy antwoord: 'U kan huis toe gaan'

Ek het gevra "hoe gou?"

Hy antwoord "so vinnig as moontlik. Ek hoor jy doen helende tegnieke en dat y ou is ook die neem van aanvullings, en hierdie duidelik is besig om vir jou en jou beter daaraan toe by die huis sou wees. "

Toe my hysbak 'n uur later aankom om my huis toe te neem, stap ek onder eie stoom uit die hospitaal.

Binne twee weke na die ongeluk kon ek soos Tarzan op my bors slaan.

My gebreekte ribbes en gebreekte borsbeen het lekker genees.

Sou dit nie wonderlik wees as ons almal onself vertrou en die idees en inspirasies wat ons opdoen nie?

Hoeveel vertrou ons onself regtig?

Ek weet deur die jare sedert 1987 het die geloof en vertrou wat ek in myself het en waartoe ek in staat is , geweldig toegeneem. Dit is hoofsaaklik as gevolg van dieselfde werk wat ek nou deel via www.enjoyinnerpeace.com.au Op hierdie webwerf is daar baie items wat u in staat stel om u geestelike groei na te streef terwyl u tuis is of deur te deel met ander eendersdenkendes op dieselfde reis.

As u wil leer om met u Spirit Guides te werk, soos John, of meer wil weet oor wie u is, waar u vandaan kom , waarheen u op pad is en waarom u hier is , gaan dan na h is www.genietinnerpeace.com.au

Eenmaal daar op sy werf

Kyk eers na die video van 20 minute op die blad Ons storie

Koop tweedens 'n e -boek.

Derdens kan jy 'n Tuisstudie Program koop , wat jy kan deurwerk op jou eie , in jou eie huis
Bespreek u in die vierde plek vir 'n een -tot -een konsultasie vir die Oriënteringsprofiel, waar u duidelike tweerigtingkommunikasie met u geestelike helpers vestig /verfyn.

Afhangende van hoe ver u u geestelike groei wil volg, is daar meer as 600 kursusse oor spiritualiteit en vele ander dienste beskikbaar.

Verken die webwerf www.enjoyinnerpeace.com.au en as u enige vrae het, stel dit net .

John toer deur die wêreld en leer mense hoe om met hul Spirit Guides te praat, hulself te vertrou, hul lewensdoel te vind en moet te hê om dit na te streef.

As u wil hê dat John na u omgewing moet kom, kontak hom of sy personeel via die webwerf www.enjoyinnerpeace.com.au .

Ook as jy ook vlot in Engels en daar is foute in die translatsi op uit die Engelse weergawe van hierdie vertaalde weergawe kan jy ons laat my kantoor know en as jy gelukkig is om die vertaling weer bewys dat ons dan sal ons gelukkig vorentoe die woord dokument weergawe vir u moet redigeer. By voorbaat dankie dat u ons bygestaan het ☺